

jeg tør maaske nok sige en haabløs Kamp med dem, der tilsidesatte Hensynet til den Rigsdagens Arbejdsfred, som vi alle skulde være enige om at værne, og det var mig klart, da vi vare komne til Ende med Fællesudvalget, at skulde Sagen løses, maatte vi søge den forberedt paa en Maade og under Former, hvor de Herrer — der sikkert fremdeles vilde gøre alt deres yderste for at hindre, at Forhandlingen blev ført under de Former, som ere Grundlovens og Forretningsordenens Forudsætning — kom til at staa udenfor.

Men hvad er det i øvrigt, man anker over? Man anker over, at man oppe i Landstinget fra to forskellige Grupper Side har forenet sig om et Forslag, inden det er fremsat i Udvalget. Denne Anke er i Virkeligheden ganske grundløs, men hvis der er et og andet ved Behandlingen af denne Sag, der forekommer de Herrer ekstraordinært, saa siger jeg: Det er de Herrers egen Skyld og Ansvar, thi de have ved deres Optræden — og det gælder ikke alene det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), men ogsaa dem, der have fourneret Rebelblade og Højreblade, det gælder de Herrer til sammen — gjort deres yderste for at hindre den Arbejdsfred, som er en nødvendig Betingelse for, at vi kunne gøre vort Arbejde her, saaledes som Grundloven og Forretningsordenen kræve, vi skulle gøre det.

Jeg har ikke villet tilbageholde disse Bemærkninger, jeg tror, det er nødvendigt at kaste Lys paa baade over de Herrers Optræden i Fjor og ogsaa over det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjergs) saglige Standpunkt. Jeg beder saaledes dette taget under Overvejelse af de Herrer Medlemmer her i Tinget, naar de nu lægge Mærke til den Kritik, han øser ud over Forslaget, som det her foreligger, og de saa tænke paa hans trespaltede Sogneraadsdelegation som Grundlag for Amsraadet, og navnlig tænke paa den Motivering, hvormed han ledsagede dette Forslag. Det ærede Medlem smiler ved mine Ord om Motiveringen. Det har nok alligevel været hans Mening at ville føre nogen bag Lyset, lader det til. Men vi tage altsaa den trespaltede Sogneraadsdelegation, og saa anlægge vi hans Maalestok i øvrigt, den, han anvender paa Forslaget, som det foreligger.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlems Foredrag forleden Dag. Det ærede Medlem begyndte med at fastslaa — det ærede Medlem har

en sær Tilbøjelighed til at fastslaa, han fastslaaer snart Dit, snart Dat —, at naar en Taler talte længe og talte noget varmt og højt, var det usvigeligt Bevis paa, at den Sag, han skulde forsvare, var en daarlig Sag. Jeg talte i 25 Minutter, det ærede Medlem talte i 1 Time og 5 Minutter. Hvem af os der brugte de stærkeste Ord, vil Tidenden visé. Efter at have nævnt disse Ting — jeg skal ikke fordybe mig videre deri, for det ere de ikke værd — skal jeg blot henstille til det ærede Medlem, om han vil fastholde den Maksime, han fremholdt, henvendt til den højtærede Indenrigsminister og til mig. Det ærede Medlem talte længe, men han sagde ikke meget nyt — naa, det skal ikke være en Bebrejdelse mod det ærede Medlem, thi der lader sig overhovedet ikke sige meget nyt nu i denne Sag, den er saa temmelig udebatteret.

Det ærede Medlem er ikke tilfreds med Opholdsbestemmelsen, men heller ikke der sagde han noget nyt, og jeg skal heller ikke sige noget nyt, jeg skal blot henholde mig til den almindelige Betragtning, at en Vælger bør være knyttet til den Kommune, i hvis Styrelse han ønsker Lod og Del. En Kommune er et Samfund med sit eget Præg, med sine egne særlige Forhold, med sine egne særlige Interesser. Men det har det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds ikke Øje for. For ham er det Spørgsmaal, om Vælgerne ere indforstaaede med den paagældende Kommunes Interesser, med dens særlige Forhold, dens Tarv og dens Trang, ganske uden Betydning. Nej, det, det for det ærede Medlem gælder, det er at faa Summen af Stemmerne paa Socialistlisten saa stor som muligt. Det falder ham ikke ind, at der kan være en Mand, der i N. N. Kommune vil stemme paa Socialistlisten, medens han i P. P. Kommune vil stemme paa en helt anden Liste end Socialistlisten, fordi Forholdene der ere helt anderledes og de Spørgsmaal, der staa paa Dagsordenen, af en helt anden Natur end i den første Kommune. Nej, det ærede Medlem har kun Interesse for at faa Vælgerne indrullerede i to Lejre: for og imod Socialismen. Det individuelle eksisterer ikke for ham. Een socialistisk Stemme er for ham en Ener, som lagt til Bunken giver 1 mere, saa er det ligegyldigt, om den stemmende har Interesse for og Forstaaelse af de Forhold, der ere bestemmende for Kommunens Ve og Vel, dens Tarv og Trang. Kommunen er ikke for det ærede Medlem et Samfund med sit særlige Præg, sine særlige Interesser, sine særlige For-